

СТИВ БЕРИ

**МРЕЖАТА
НА
КАЙЗЕРА**

РОМАН

Превел от английски
БОЯН ДАМЯНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Масите нямат много време да мислят. А колко невероятна е готовността на съвременния човек да вярва.

Адолф Хитлер

Пролог

*Провинция Бавария, Германия
Събота, 8 юни
10:40 ч.*

Дани Даниълс се радваше на свободата да не е повече президент на Съединените щати. Разбира се, на него му харесваше да е президент. И в продължение на осем години се бе справял с работата си по най-добрия възможен начин. Но особено ценеше сегашния си живот. Свободата да се движи. Да ходи където си поиска. И когато си поиска.

Беше отказал охраната на Тайните служби, каквато се полага на всеки бивш президент. Като причина бе изтъкнал нежеланието да се пилеят парите на данъкоплатците. Но истината бе, че не обичаше бавачки. Ако някой искаше да му навреди, бе добре дошъл да опита. Той все още умееше да се грижи за себе си, а и като бивш президент едва ли представляваше особена заплаха за когото и да било.

Разбира се, хората го познаваха. Беше неизбежно. И всеки път той реагираше приветливо и дружелюбно. Както го бе учила някога майка му.

Но в това затънтено кътче на Южна Бавария, в дъж-

довната пролетна утрин, шансовете някой да го познае бяха много малки. Той вече от шест месеца не заемаше поста. В политиката това е цяла вечност. Сега беше младши сенатор от великия щат Тенеси. И се намираще тук, за да помогне на приятел.

Защо? Защото така постъпват приятелите.

Лесно бе открил полицейския участък в Партенкирхен. Това планинско градче до такава степен се беше сляло със съседния Гармиш, че бе трудно да се каже къде свършва едната община и къде започва другата. От гранитната сграда се виждаше старият олимпийски стадион за хоккей, където през 1936 г. Германия бе провела Зимните олимпийски игри. Отвъд, в далечината, се издигаха покритите с вечнозелени гори алпийски склонове, насечени от ски писти, по които вече почти не се задържаше сняг.

Дани Даниълс трябваше да говори с някаква жена, задържана по личното нареждане на германския канцлер. Името ѝ по кръщелно свидетелство беше Хана Крес. От справка в Европол, направена предишния ден, се бе установило, че е гражданка на Европейския съюз. Нямаше полицейско досие. Разследващите органи се бяха добрали и до имотни регистри, от които ставаше ясно, че дамата притежава апартамент в луксозна жилищна сграда в Минск, мерцедес С класа и за последната година е пътувала четиринайсет пъти в чужбина, при това без каквито и да било декларирани приходи. Явно никой не си бе дал труда да я посвети в изкуството на дискретността.

Готвеше се нещо голямо. И той го усещаше. Толкова голямо, че старата му приятелка и канцлер на Германия лично поиска помощта му.

Което го зарадва. Хубаво е да си нужен някому.

Той откри Хана Крес в малка стая за разпити, без прозорци, но ярко осветена и с неприятно скърцащ, покрит с плочки под. Седеше с цигара в ръка; въздухът в поме-

щението беше пълен с лютив дим, от който го засмъдяха очите. Дани влезе и затвори вратата. Бе получил уверения, че по изрично нареждане на канцлера никой друг няма да наблюдава или записва разговора им.

– Защо съм задържана? – попита направо тя на почти приличен английски.

– Някои хора са преценили, че тук е мястото двамата с вас да се запознаем.

Той нямаше никакво намерение да отстъпва пред агресивността ѝ. Жената изпусна нов облак дим.

– Защо ми пращат американски президент? Това не те засяга.

Дани вдигна рамене, седна срещу нея и постави жълт хартиен плик върху масата.

Толкова по въпроса за анонимността.

– Вече не съм президент. Просто гражданин.

Тя се изсмя.

– Колкото злато е просто метал.

Добре казано.

– Аз дойдох в Германия да доставя плик – каза тя, като посочи с пръст. – А не за да ме арестуват. А сега американски президент иска с мене да говори?

– Май днес ти е особено добър ден. Тук съм, за да помогна на приятел. Мари Айзенхут.

– Почитаемата госпожа канцлер на Германия. Самата *Ома*.

Дани се усмихна на прякора. Означаваше баба. На нацията. Намек за възрастта ѝ, както и за дългогодишната ѝ служба като канцлер. В Германия няма мандатност. Можеш да останеш на поста, докато народът те иска. Добра система, помисли си той.

Тя дръпна с наслада за последен път от цигарата си, после смачка фасата в пепелника.

– Дошъл си, за да говорим. Нека говорим. После ме пуснете да си ходя.

Тази жена се бе появила вчера в Гармиш за среща,

уредена с поредица от имейли до кабинета на канцлера от човек на име Герхард Шюб. Целта на кореспонденцията била да съдейства за предаване на папка с документи, а Крес била посочена за куриер. Което обясняваше плика. След като изпълнила задачата, Хана Крес била арестувана. Защо ли? Добър въпрос, на който неговата стара приятелка – германският канцлер – не бе отговорила докрай откровено. Но кой беше той, че да оспорва методите ѝ? Достатъчно му бе да се включи в играта.

– Кой е Герхард Шюб? – попита той.

Тя се усмихна и при тази промяна в изражението ѝ той забеляза синината от дясната страна на лицето. Лилавеещото петно донякъде загрозяваше иначе перфектните ѝ черти. Млечнобялата ѝ кожа, изваяните нос и уста странно контрастираха с леденостудените, сякаш мъртвешки очи.

– Един човек, който се опитва да помага – отвърна тя. Това не беше отговор.

– Ще те попитам отново. Кой е Герхард Шюб?

– Човек, който знае много. – Тя посочи плика. – И споделя част от онова, което знае.

– Защо не дойде лично да ни го каже?

– Не желае да се разкрива. Дори пред *Ома*. – Тя помълча, после добави: – Още по-малко пред някакъв бивш президент. Затова изпрати мен. – Тя го изгледа в упор. – Ти май нищо от това не разбираш?

Той веднага долови в обидната ѝ реплика неизказаното предупреждение.

Тук има нещо повече, отколкото си представяш.

– Има хора и неща от миналото, които не са загубили значение днес – каза тя. – Голямо значение при това. Както канцлер ще научи скоро, стига да се захване здраво с въпроса. Кажи на *Ома* да работи по-усърдно.

– За какво?

– За победа.

Странен отговор, но той го остави да мине покрай ушите му. Вдигна плика от масата.

– Вътре има лист с написани цифри. Приличат на джипиес координати. Такива ли са?

Тя кимна.

– Това е място. Казват, че струва си да се иде.

– Защо?

Тя повдигна рамене.

– Откъде да знам? Аз съм само куриер.

– Вчера не си споменала нищо такова.

– Не ми дадох възможност, преди да арестуват и ударят в лице.

Това обясняваше синината.

– Прочетох останалите документи в плика – каза той. – Става дума за отдавна минали неща. Като Втората световна война. Хитлер. Националсоциализма.

Тя се изсмя, кратко и невесело.

– Изумително е как история може да има значение. Внимавай, господин бивш президент, може нещо да научиш.

С тази жена явно не се излизаше лесно на глава. Но той никога не си бе падал по лесните неща.

– Герхард Шюб ли ще бъде моят учител?

– Той само се опитва да помогне.

– С каква цел?

– Да откриете истина. С каква друга?

Тя се усмихна и посегна към пакета цигари. Той реши, че още няколко глътки дим може да ѝ развържат езика, затова ѝ позволи да запали. Тя дръпна жадно два пъти – това сякаш ѝ помагаше да се отпусне.

Дани имаше още въпроси към нея. Особено за произхода на документите в плика.

Най-напред се промениха очите ѝ. След предишното пасивно безразличие той прочете в погледа ѝ първо страх, после болка и накрая безнадеждност. Мускулите на лицето ѝ се стегнаха и изкривиха в гримаса. Пръсти-

те ѝ изтърваха цигарата. Двете ѝ ръце се вдигнаха към гърлото. Езикът ѝ се подаде от устата; тя започна да се дави, опитваше се да си поеме въздух. По брадичката ѝ потекоха лиги.

Той скочи на крака и се надвеси над нея, за да ѝ помогне. Тя сграбчи реверите на самото му с две ръце; очите ѝ бяха разширени от ужас.

– Кай... зера.

Пое задавено въздух, после главата ѝ клюмна на една страна; мускулите на шията ѝ вече не я държаха изправена. Ръцете ѝ пуснаха реверите му и тя се смъкна на стола. Дъхът ѝ миришеше едва доловимо на горчиви бадеми.

Дани познаваше тази миризма. Цианид. Погледът му се премести от пакета цигари на масата върху догарящия фас на пода.

Какво, по дяволите...?

И какво искаше да каже тя с...

Кайзера?

Три дни по-късно

1

*Република Беларус
Вторник, 11 юни
08:50 ч.*

Котън Малоун разпознаваше безпогрешно признаците на задаващата се беда. Което беше естествено, тъй като бе прекарал в това състояние по-голямата част от живота си. Като днес например. Всичко бе започнало напълно невинно, със закуска в превъзходния хотел „Пекин“ в Минск, един остров на ориенталска екзотика в тази държава от бившия Съветския блок. Всичко беше първокласно, както и би трябвало да бъде, защото този път Котън пътуваше с компания.

– Мразя самолети – каза Касиопея Вит.

Той се усмихна.

– Сподели нещо, което не знам.

Бяха се издигнали на хиляда и петстотин метра над земята и летяха на югозапад, към Полша. Под тях се простираха безкрайни километри гора, тук-там с някое населено място. Бяха дошли толкова далече на изток, за да направят услуга на бившия президент Дани Даниълс, който ги бе навестил два дни преди това в Ко-

пенхаген. Трябваше да се реши един проблем. Германският канцлер издирвала човек на име Герхард Шюб. Някаква жена от Беларус, Хана Крес, се била появила в Бавария с ценна информация, после била убита, но не и преди да произнесе една последна дума.

Кайзера.

– Какво ще кажеш вие двамата да отскочите до Минск и да поразпитате за нея и за Герхард Шюб? – бе ги попитал Дани.

И така, те бяха пристигнали с чартърен полет от Дания предишната сутрин и целия ден бяха душили на-сам-натам. С което бяха привлекли внимание.

– Мислиш ли, че ще можем да се измъкнем от тук невредими? – попита тя.

– Бих казал, че шансът е петдесет на петдесет.

– Не обичам такива шансове.

Той се ухили.

– Засега се справяме.

Едва бяха успели да излязат от хотела, когато милицията дойде да ги търси. Добраха се до летището малко преди преследвачите си, за да установят, че още предишния ден чартърният им самолет е бил задържан от властите. Затова Котън постъпи така, както би постъпил на негово място всеки предприемчив търговец на книги, служил в предишния си живот като таен агент към Министерството на правосъдието на Съединените щати: открадна друг самолет.

– Наистина мразя самолети – повтори тя. – Особено такива, в които човек не може да се завърти.

Асортиментът от летателни апарати за крадене беше твърде ограничен и накрая той се спря на един GA8 еърван. Едномоторен моноплан, австралийско производство, с крило, монтирано на стойки над изцяло металния корпус със странна асиметрична форма. Ръбест и квадратен, той бе замислен да каца на грунт, направо наред Австралийската пустош. Котън бе пилотирал